

16. navadna nedelja – leto A

Prilika o ljuljki med pšenico

Podal jim je drugo priliko; rekel je: »Nebeško kraljestvo je podobno človeku, ki je posejal dobro seme na svoji njivi. Medtem ko so ljudje spali, je prišel njegov sovražnik, zasejal ljuljko med pšenico in odšel. Ko je setev zrastle in šla v klasje, se je pokazala tudi ljuljka. Prišli so gospodarjevi služabniki in mu rekli: »Gospod, ali nisi posejal dobrega semena na svoji njivi? Od kod torej ljuljka?« Dejal jim je: »Sovražen človek je to storil.« Služabniki pa so mu rekli: »Hočeš torej, da gremo in jo pobereмо?« »Nikakor,« je dejal, »da morda med pobiranjem ljuljke ne izpulite z njo vred tudi pšenice. Pustite, naj oboje skupaj raste do žetve. Ob času žetve pa porečem žanjcem: Zberite najprej ljuljko in jo povežite v snope, da jo sežgemo, pšenico pa spravite v mojo žitnico.« Mt 13, 24-30

Prilika o ljuljki in pšenici

v Matejem evangeliju sledi priliki o sejalcu, ki smo jo poslušali preteklo nedeljo. Tako kot prejšnja je tudi ta na nek način zelo jasna. Obstaja zlo in obstaja dobro, zla se otepamo in želimo si dobre letine. A zakaj Jezus dodaja prejšnji priliki slednjo? Lahko si kar predstavljam, da so se učenci kaj hitro opredelili, da so oni dobra zemlja in da so ljudje okrog njih najbrž vse ostalo: kamenje, trnje in plitva zemlja. Jezus jih z razlago sicer ustavlja in jim govori, da je na videz vsak navdušen nad dobrim semenom, a navdušenje uniči to ali ono. Če je bil med temi poslušalci apostol Peter, si je ta najbrž mislil tako, kot je kasneje zatrdil: Jaz že nisem tak, zate sem pripravljen iti celo v smrt.

Takim razlaga Jezus naprej, ko pravi, da se tudi v dobri zemlji skrivajo različne pasti. Ena je plevel. Tudi v tej zemlji je potrebna bitka za zmago dobrega, ne le med trnjem, ob poti ali na skali. A kaj se rado zgodi z dobro zemljo? V domišljavosti pozabi na pasti in ne goji semena kot je potrebno. Plevel ga preraste in še tako dobro seme ne rodi pravega sadu. V priliki smo slišali tudi na drugo nevarnost. Zemlja, ki je domišljava in trdi, da se ne bo okužila s plevelom in ga bo iztrebila, uniči tudi dobro seme. Služabniki bi pulili ljuljko, dokler bi jo kaj našli. Med tem pa bi uničili večji del pridelka.

Kako se ta prilika odraža v našem življenju? Kristjani se imamo pogosto za dobro zemljo, boljše od vseh ostalih koticov na zemlji. S prstom radi kažemo na druge, kakšni so in se zgražamo nad tujimi grehi. Med tem se neopazno razrašča med nami ljuljka in duši dobro seme. Gotovo je napuh največje zlo naših vrst. Napuh, ki je posledica tega, da smo se nehali ukvarjati sami s seboj in se ukvarjamo predvsem z drugimi. To se najlepše pokaže v naši družbeni in Cerkveni politiki. V obeh ni nobenega prostora za samokritičnost, je pa gora kritike na račun drugega. Brez sramu se zgražamo nad drugimi in nad njihovimi škandali, naši škandali pa so za večino še vedno podtikanje zlobnih jezikov.

Druga reakcija kristjana je tista, ki jo omenja prilika. Ukvarjajmo se s seboj, da bomo popolnoma čisti, brez vsake ljuljke. Zaprimo se za štiri stene, v molitev in slavljenje Boga, ob strani pa pustimo vse, kar je v tem svetu nečistega, pokvarjenega in polomljenega. V svoji popolnosti postajamo sterilni in popolnoma nerodovitni. Takšna popolnost nikomur ne koristi.

Kaj pa je prava rešitev, sem se spraševal prejšnjo nedeljo, ko so bile volitve? Kakšna naj bi bila naša drža? Kaj Bog od nas pričakuje? Spomnil sem se na Frančiška Asiškega, ki se je podal na pot v Sveto deželo, da bi pregovoril Sultana, naj ne uniči Jeruzalema. In bil je uspešen! Srečal se

je z drugovercem, a ga je spoštoval. Srečal se je, a mu ni očital grehov. V njem je videl Božjo podobo in računal nanjo. V ponižnosti je bilo prostora za oba, čeprav zelo drugačna.

V naši ljubi Sloveniji ne bo sožitja, če bomo videli napake le v drugem. Še več, pravo sožitje je mogoče, če bomo kristjani resnično sol zemlje in luč sveta. To pa pomeni, da bomo morali biti izredno kritični do sebe in hkrati izredno sočutni do drugega. Skrajni čas je, da se začnemo ukvarjati z našo duhovno nerodovitnostjo in nehamo obtoževati vse okrog nas za zlo, ki se razrašča. Če smo dobra zemlja, moramo vložiti vse, da obrodimo stoteri sad. To pa bo mogoče le, če bomo vsak dan na naši in ne na sosedovi njivi. Če bomo vsak dan pulili naš plevel in se ne zgražali nad sosedovim vrtom. Več kot dovolj dela imamo!

Seveda pa je vprašanje, ali sploh hočemo slišati, da je v še tako dobri zemlji vedno polno plevela in drugih nevarnosti, da poberejo pridelek. Ali hočemo slišati, da naše letine še zdaleč niso takšne, kot od nas pričakuje Gospodar žetve?